

Vánaligur skrivari lastar pennin

GAMALT ER, at vánaligur skrivari lastar pennin, og hetta gamla orðatak, kann í summum førum eisini nýtast í politiskum viðurskiftum.

HETTA RANN okkum til hugs, tá vit í Dimmalætting hósdagin, lósu lesarabrævið hjá Absalon í Buð. Lesarabrævskrivarin er kendur fólkaflaksmaður. Hevur fleiri ferðir verið valevni og stillari hjá Fólkaflakkinum í Norðoyggjum. Hevur eisini møtt á tingi sum varamaður.

HANN MÆLIR TIL, at lögtingsumboðini verða færri í tali, at allar Føroyar verða eitt valdømi, at reglur verða gjørdar, sum forða fyri at val kann verða í úrtíð, at ein bonusskipan verður gjørd fyri lögtingsmenn, soleiðis at

hesir fáa pening í mun til hvussu mong lögtingsmál teir eru við at viðgerða o.s.fr. (Onki verður nevnt um nakað góðskueftirlit. Sostatt verður góðskan á teimum lögtingsmálum, ið verða viðgjørd, undirforstaðin).

ORSØKIN TIL tilmælið hjá Absalon í Buð, er tann politiski ruðuleikin, sum valdar og hevur valdað í nærum tvey ár. Hansara egni flokkur – Fólkaflakkin, ið situr við leiðsluni, fær onga skuld og hinir samgonguflokkarnir fáa heldur onga skuld. Sambært kenda fólkaflaksmanninum í Hvannasundi er nakað galið við tí politisku skipanini (systeminum). Skipanin fær skuldina fyri tann sera ringa politiska standin.

VIT KUNNU t.d. taka valskeiðið frammanundan hesum. Tá hevði Javnaðarflokkurin leiðsluna í samgonguni

Nú gongur av skriðuni

Ætlaði at halda kjaft, orkaði ikki.
Hvat er í vegin við politikk-inum í hesum samfelag?
Hvi verður alt stýrt fyri hund og ravn?

Tá nýggja vallógin var samtykt, vóru øll so glað – nú fingur vit ta mest demokratisku vallóginu í allari verðini.
Eldri politikkarar ávaraðu: »Hatta setur stór krøv til velj-iran.»

Í dag má áðannast, vit livdu ís ikki upp til krøvini – vit áva fingið eina ríggis.

skili. Okkurt má broyast!
Nøkur uppskot:
Lækkið tingmannatalið.
Helst gera Føroyar til eitt valdømi, so komast kann hesum sjúkliga lokalpolitiska »svans-inum« til lívs.

Val skal ikki skrivast út í ótíð. Ein máti at gjørt slikt, var at lønir hjá tinglimum var sett fyri 4 ár. Fyri hvønn minutt teir útskrivaðu val áðrenn 4 ára skeiðið, skuldu teir verið trektir í løn. Møguliga skuldi lønin verið sett...

Eg eri ættaður úr Føroyum, sum av fleiri metti at vera á vøkrum í landinum, eisini verið stoltur á hvaðani eg eri ættaður. Havi altíð havt ein ser til mína heimbygd. Flutti eg haðani sum men hvørja ferð mæ somuleiðis mínum bør barnabørnum, so ha komið hagar í...

og í landsstýrinum. Tey fyra árin var ein politisk kreppa og hendað varð avgreidd eftir eini viku. Tann ómøguligi flokkurin varð koyrdur á dyr og ein annar tikin inn í staðin. Síðani gekk alt sína vanligu gongd sum um onki var hent. Og tey árin tosaði ong-in um at broyta okkara politisku skipan. Tað var als ikki neyðugt.

MEN NÚ er reint galið. Tá Fólkaflakkinur hvørki megnar at stýra samgonguni ella

landsstýrinum fær politiska skipanin skuldina. Sama skipan, ið væl kundi nýtast, tá annar flokkur og aðrir persónar høvdu leiðsluna um hendi. Øll tey, sum hugsa, duga at síggja, at hetta er onki annað uttan undanfærsla.

ORÐATAKIÐ UM, at vánaligur skrivari lastar pennin, er sera beinrakið í sambandi við umrødda lesarabræv í Dimmalætting hósdagin.

vj.

sosigaley

Um at finna syndabukkar

»Tey vinstrahallu, ið innan- og uttan fyri samgonguna eiga skuldina í orskuni frá 1985-89, liggja handan ábyrgd sum ideologiskir sjakalar og høgga burtur av rovinum á sjúka buskapinum. Ser sjálvum líkt, gera tey sær dælt av sjúka síðalagnum, tey hava verið í atvold til« skrivar Dagblaðið og heldur fram: »Ikki kunnu hesi vinstrahallu annað enn spilla ta virðing fyri vinnulivi og friðari marknaðarskipan, sum øll vón um bjarging Føroya má byggja á«.

Óndsinnaða skrivningin hjá stavnamanninum hevur ikki svar uppiborna. Men í førum har henda skrivning er felagsnevniari fyri teir borgarligu í roynd teirra at jarðleggja javn-

aðarfólk og onnur á vinstravonginum, so skal hon fáa eitt orð á vegnum.

Tað er ov biligt at geva einum flokki, eini hugsjón alla skyldina fyri teir trupulleikar samfelagið er í. Tað snýr seg sanniliga ikki bara um nakrar ilógur í svartkjaftatrolarar. Talan er um ein longri útvikling í hesum landi, sum allir politikkarar uttan mun til flokk, hava ábyrgd av. Tað, sum vit hava sæð hesi mongu ár, er, at tað eru teir føroysku lokalpolitikararnir og har teljast næstan allir, sum við sinum ultimativu krøvum eitt nú í 17-mannasamgongum, ið hava fingið sitt igjøgnum. Vit kunnu fara 10 ár aftur í tíðina ella fyri tað 15,20 ella 25. Lokalpolitikararnir, t.v.s. tingmenn valdir kring landið, hava fingið sínar vegir, sínar lendingar, sínir berghol, sínir virki, sínir skip osfr. Soleiðis kundi verið hildið fram út í tað

óendaliga.

Høvuðstrupulleikin er tann, at vit hava onga landsplanlegging og langtíðarplanlegging havt. Tað kann skyldast ódugnaskap, tørvandi vilja ella rætt og slætt líkasælu.

Hetta at geva teimum vinstrahallu skyldina fyri eitt og alt, er ikki bara ov biligt, tað er í tráð við óndsinnaða politikkinn (um tað ikki er persónsjagstran heldur enn politikkur), hjá Óla Breckmann.

At tað so eru hesi, sum spilla virðingina fyri vinnulivi og friðari marknaðarskipan, sum øll vón um bjarging Føroya má byggja á, er aftur av fullu og ólógisku konsekvansanalsunum hjá stavnamanninum. Tað er so sanniliga okkara eigna vinnuliv, sum hevur stóru ábyrgdina av gongdini. Hetta vinnuliv, sum í einum og øllum hevur dúvað uppá almenna hjálp, hevur lagt hendið á almenna

koddan, hvørja ferð okkurt leikaði á.

Og so geva teir teimum vinstrahallu skyldina fyri at okkara vinnuliv ikki fungerar og fyri tað fria marknaðarskipanin.

Nei, lat okkum gevast við at brúka orkuna at leita eftir syndarum. Ti teir eru vit øll. Vit hava øll viljað tað so. Lat okkum heldur bróta upp um armar og byrja av nýggjum. Eru verandi politikkarar og vinnulivsfolk ikki sinnað at kenna ábyrgd og fáa skútuna á rættkjøl aftur, eitt nú við sunnari og skilagóðri langtíðarplanlegging, so eiga teir at lata aðrar kreftir sleppa frammat. Og slíkar persónsjagstrarar, ið bara hava til endamála at sáa illgresi, so sum Óla Breckmann, hava vit ikki brúk fyri í føroyskum politikki, úti við honum. Eisini út úr fólkatinginum. Lat okkum øll verða samd um tað. Tá er nóg vunnit.

Alexander og Edmund

Eins og Alexander Mikli á sinni tók svøð í hond og høgdi tann gordiska knútin av, hevur formaður sambandsflokksins Edmund Joensen nú sveigjað pennasvøðið sínum og høggt samgonguna um tvørn. Hóast nógvar royndir millum penna»vinirnar« í samgonguni at fáa loyst teir mongu knútarnar, sá eingin seg foran fyri at loysa stóra knútin.

Ikki fyrr enn sambandið fekk nýggjan høvdinga bar til. Stóru og sterku og bersøgin og ikki minst treiskur sum hesin maður er, gjørdi hann stutt og greitt av at fáa ein enda á klandrinum og setti honum samgonguflokkunum ultimativt krav. Ti vildu teir ikki ganga undir og er samgongan söga. Fólkaflaksmenn kunnu halda um Edmund, hvat teir vilja,

at hansara málburður í tí síðsta brævinum var ov óhøviskur. Palleba hevur tó alla grund til at vera fegin. Edmund visti seg at vera tann einasti, sum var maður fyri at »loysa« tann gordiska knútin og harvið sleppa okkum av við hesa klandursamgongu. Tøkk skal hann hava fyri tað. Nú mugu so aðrir taka um endan.